

Mire elindultak, a „kutya“ egyik omladozó kéménye körül széles szárnyalással örültek a gólyák a kemény téltől megtépázott hű fészeknek. Janika a szekér tetejéről, egy kockáshuzatú dunyháról nézte a gólyákat. — Megjöttek — sustogta némán és valamiféle igazgatlanságát érezte. Összeszorult a szíve. A lelke mélyén ott zsongtak még a „Gólya, gólya, gilice“ édes dallamai, de egy vállrándítással visszaparancsolta őket.

A nyárfák elmaradoztak. A szekér lassan botladozott a marasztaló sárban. Egy darab életet cipelt. Sírással és ütésekkel teli életet, amely itt sarjadt, hogy vér és jellem legyen a Jánossá pofozott Janikában.

GALAMB JÁNOS

V Á R O S V É G É N

Varjú lebeg fenn az égen.
Társtalán a hűvös fényben
tevaszál.

Kutya nézi röptét ébren —
s tovább szundít a házzsélien
egyedül.

Naptalanul bűg az élet,
temetve a szegénységnek
szirmai.

Reskadó házak hülten néznek.
Kéményükön a szél béget
szomorún . . .

Csupasz földben jár a paraszt. —
Tehénbögés küld fel panaszt
az égre.

Alkonyatkor, hajnaltájban
sárga fény gyúl ablakszában
tétován . . .

Andalító, szolid éjben
peros akác halkán, szépen
hegedül.